

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Marta Břečková**, se sídlem Okružní 242, Meziboří, zast. Mgr. Michalem Varmužou, advokátem se sídlem Kozinova 21/2, Šumperk, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 52914/16/5000-10610-711361, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2019, č. j. 15 Af 27/2017 - 97,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2019, č. j. 15 Af 27/2017 - 97, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 52914/16/5000-10610-711361, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku **35 796,66 Kč** k rukám jejího zástupce Mgr. Michala Varmuži, advokáta se sídlem Kozinova 21/2, Šumperk, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2016, č. j. 214445/16/4300-00805-050610, uložil Specializovaný finanční úřad podle § 48 odst. 7 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“),

žalobkyni povinnost uhradit výnos ve výši 1 123 467 Kč; dospěl k závěru, že žalobkyně porušila § 4 odst. 1 zákona o loteriích, neboť nejméně ode dne 1. 9. 2014 nejméně do dne 31. 10. 2015 v provozovně na adrese 9. května 26, Litvínov, provozovala nebo organizovala loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím minimálně sedmi kusů technických zařízení označených jako „VĚDOMOSTNÍ SOUTĚŽ“ nebo „KVÍZ“ bez platného povolení Ministerstva financí. Zároveň žalobkyni uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný podané odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl. Připomenul, že předmětem řízení bylo rozhodnutí o povinnosti uhradit výnos z provozování loterie nebo jiné obdobné hry. Daňové orgány proto byly povinny hodnotit pouze to, zda byl řádně zjištěn provozovatel, který provozoval nebo organizoval loterie nebo jiné obdobné hry bez povolení, a výši výnosu z daných loterijních her. Správnost výše výnosu žalobkyně nenamítala a soud tuto otázku proto nezkoumal a zabýval se pouze tím, zda žalobkyně byla organizátorkou nebo provozovatelkou loterie nebo jiné obdobné hry provozované bez povolení. Tato otázka byla předmětem řízení o uložení pokuty. Poukázal k tomu na pravomocné rozhodnutí správce daně ze dne 10. 5. 2016, č. j. 124759/16/4300-00805-050610, kterým byla žalobkyni podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích uložena pokuta ve výši 35 000 Kč. Z tohoto rozhodnutí bylo zřejmé, že se týkalo stejného subjektu (žalobkyně), stejného období a stejné provozovny, v níž byly bez povolení Ministerstva financí provozovány nebo organizovány loterie nebo podobné hry, a to prostřednictvím stejného počtu a typů technických zařízení jako v případě rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt. Posouzení, zda žalobkyně daná technická zařízení v rozhodném období provozovala bez povolení, tedy bylo předmětem řízení o uložení pokuty za správní delikt.

[4] Krajský soud odkázal na § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), přičemž konstatoval, že správní orgány byly výrokem rozhodnutí o správním deliktu v tomto řízení vázány a byl jím vázán také soud. Konstatoval, že není oprávněn přezkoumávat rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt, byl povinen z něj vycházet, a nemohl se proto zabývat námitkami žalobkyně, které zpochybňovaly skutečnost, zda byla žalobkyně provozovatelkou nebo organizátorkou loterií nebo jiných obdobných her. Zároveň však uvedl, že situace by byla odlišná v případě, pokud by rozhodnutí o uložení pokuty nebylo vydáno, popřípadě by se takové rozhodnutí netýkalo žalobkyně, skutek by se týkal jiné provozovny, jiného období nebo jiných technických zařízení. Správní orgány by v takovém případě nebyly vázány pravomocným rozhodnutím o správním deliktu a musely by tuto otázku samostatně posoudit. Smyslem úpravy povinnosti odvést výnos není opětovně přezkoumávat pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt, ale odvést finanční prostředky do státního rozpočtu v tom rozsahu, ve kterém byly získány protiprávní činnostmi. Za nedůvodné považoval i další námitky žalobkyně a jí citovanou judikaturu označil za nepřipadnou. Neshledal ani důvod provést výslechy navrhovaných svědků, neboť měly

pokračování

prokázat pouze to, zda byla žalobkyně organizátorkou nebo provozovatelkou loterie nebo jiné obdobné hry, což však nebylo předmětem soudního řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka shrnula dosavadní průběh řízení, přičemž poukázala i na předcházející řízení o uložení pokuty za provozování nelegální loterie. Upozornila, že s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 9 As 120/2018 - 38, je závěr krajského soudu o tom, že byl on sám i správní orgány vázány závěry pravomocného rozhodnutí o spáchání správního deliktu, nesprávný a jeho rozhodnutí je proto nezákonné. Zároveň byl dán i důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť krajský soud se odmítl zabývat některými dalšími námitkami stěžovatelky, a to právě v návaznosti na jeho závěr o vázanosti předchozím rozhodnutím o uložení pokuty. Skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí o pokutě (předchozí řízení) bylo podáno opožděně, nemůže být důvodem pro to, aby se později v řízení o vydání výnosu správní orgány jejími námitkami nezabývaly. K tomu poukázala zejména na argumentaci uplatněnou již v žalobě týkající se tzv. „otázky poslední záchrany“. Správní orgány měly povinnost v tomto řízení zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což však neučinily.

[7] Stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti uvedla, že oprávnění k uložení odvodu výnosu již prekludovalo a soud měl tuto skutečnost zjišťovat z úřední povinnosti. Poukázala na skutečnost, že zákon o loteriích ustanovení o promlčení nebo prekluzi výnosu nestanoví, to však neznamená, že pravomoc finančního úřadu je v tomto ohledu časově neomezená. Vzhledem k absenci konkrétního ustanovení v případě výnosu je nutné přihlédnout k povahově a systematicky nejbližšímu ustanovení, kterým je podle ní § 48 odst. 3 zákona o loteriích; ten upravuje promlčení a prekluzi v případě uložení pokuty za provoz nelegální loterie. Roční prekluzivní lhůta počala běžet dnem 1. 11. 2015 a skončila dnem 31. 10. 2016. Správní řízení o vydání výnosu započalo dnem 1. 7. 2016 a skončilo vydáním rozhodnutí žalovaného až dne 25. 11. 2016 (resp. 26. 11. 2016 doručením právnímu zástupci stěžovatelky), tedy měsíc po skončení prekluzivní lhůty.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je mu z úřední činnosti znám rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 120/2018 - 38, vydaný v obdobné věci, a lze tedy předjímat výsledek řízení. Konstatoval však, že mu z praxe není znám případ, kdy by byla v řízení o pokutě a v řízení o odvodu výnosu účastníkem jiná osoba. Z logiky věci naopak negativní následky plynoucí ze zákona o loteriích dopadají vždy na tutéž osobu. Rozhodnutí o pokutě i rozhodnutí o výnosu jsou existenčně spjata s posouzením otázky, zda osoba provozovala loterii, či jiné obdobné hry bez povolení. Možnost, aby správní orgán dospěl v každém řízení k odlišným závěrům při řešení této klíčové otázky, není podle žalovaného žádoucí; obdobně je tomu např. při odvodu z porušení rozpočtové kázně a předsedání penále za prodlení s odvodem za

porušení rozpočtové kázně. Zároveň platí, že soud při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; pokud tedy v době rozhodnutí soudu existovalo pravomocné rozhodnutí o pokutě, kterým bylo konstatováno provozování loterie nebo jiné podobné hry bez povolení, neměl by soud ve věcně souvisejícím řízení tento skutkový a právní stav rozporovat.

[9] I přes to, že nebyla námitka „otázky poslední záchrany“ řešena meritorně, vyjádřil se žalovaný i k ní. Svůj názor na řešení této otázky přdestřel již v řízení vedeném pod sp. zn. 5 As 379/2019, přičemž setrval na svých závěrech, že pokud by na loterii nebo jinou podobnou hru byla navázána otázka poslední záchrany, což by mělo z hazardní hry činit vědomostní soutěž, pak by na takovou hru nebylo třeba žádných herních plánů ani žádného povolení. Dodatečné připojování otázky poslední záchrany na válcové hry a kvízomaty proto považoval za evidentní obcházení zákona.

[10] K namítané prekluzi konstatoval, že nelze na uvedenou věc bez dalšího na základě analogie aplikovat § 48 odst. 3 zákona o loteriích. Uložení pokuty a uložení povinnosti odvést výnos jsou nejen svým označením, ale i svým účelem dva odlišné instituty. Pokuta má primárně represivní účinek, zatímco odvod z výnosu má primárně preventivní účinek. Žalovaný konstatoval, že svým charakterem k posuzovanému odvodu výnosu je v rovině správního práva nejbližší ochranné opatření zabránění věci (tedy i peněz) v tehdy účinném zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, tedy zcela odlišné ustanovení, než na kterém vystavěla svou argumentaci stěžovatelka. Dále poukázal na to, že správní orgán musí v případě výnosu zjišťovat nejen to, zda došlo k provozování loterií nebo jiných podobných her bez povolení, ale také to, v jaké výši plynuly z takového nelegálního provozování finanční prostředky. Toto kvalifikované zjištění (vznik a výše výnosu) se nemusí (a zpravidla nebude) shodovat s okamžikem zjištění samotného porušení povinnosti, ani s okamžikem ukončení deliktního jednání. V nyní projednávané věci se správní orgán kvalifikovaně dozvěděl, zda stěžovatelce plynul výnos a v jaké výši, až dne 7. 4. 2016, kdy stěžovatelka předložila daňové doklady. I pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil na analogickou aplikaci § 48 odst. 3 zákona o loteriích, pak by byl rozhodným dnem pro určení okamžiku počátku jednoroční lhůty den 7. 4. 2016. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 11. 2016, tedy před uplynutím prekluzivní lhůty. Prekluzivní lhůta tedy podle něj neuplynula, a to v návaznosti na obě uvedené argumentační linie.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[12] Kasační stížnost je důvodná.

pokračování

III. A K námitce prekluze

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou prekluze, kterou uplatnila stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti. Prekluze je vadou natolik závažnou, že brání věcnému přezkoumání žalobou (kasační stížností) napadeného rozhodnutí, neboť prekludovaným právům se ochrana neposkytuje. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu souhlasí se stěžovatelkou, že krajský soud měl povinnost se touto otázkou zabývat i bez námítky, neboť se jedná o vadu řízení před správním orgánem mající vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. V další části však již Nejvyšší správní soud s argumentací stěžovatelky nesouhlasí; nepovažoval proto za vadu to, že krajský soud explicitně prekluzi nehodnotil, neboť žaloba tuto konkrétní argumentaci neobsahovala, ale přistoupil přímo k meritornímu posouzení věci. Námitka stěžovatelky týkající se prekluze totiž není důvodná.

[14] Stěžovatelka argumentovala tím, že uplynula prekluzivní lhůta pro uložení odvodu výnosu, neboť mělo být postupováno analogicky podle § 48 odst. 3 zákona o loteriích, který upravuje promlčení a prekluzi v případě uložení pokuty za provoz nelegální loterie. Tento názor stěžovatelky zdejší soud nesdílí. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 151/2020 - 23, konstatoval, že uložení povinnosti odvodu výnosu z nelegální loterie může nepochybně dotčený subjekt vnímat jako trest, jeho funkce je na rozdíl od uložení pokuty primárně reparační. Tento odvod je pak dle § 48 odst. 7 zákona o loteriích příjmem státního rozpočtu. V ustanoveních § 41 - 41i přitom zákon o loteriích upravuje odvody z loterie a jiných podobných her. Jedná se o loterie a hry, jež jsou v souladu se zákonem povoleny. Tyto odvody jsou příjmem státního rozpočtu a rozpočtů obcí, přičemž ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), se tak jedná o příjem veřejného rozpočtu. V § 41h odst. 3 zákon o loteriích stanoví, že se při správě odvodu z loterií a jiných podobných her postupuje podle daňového řádu. Odvod z loterie a jiných podobných her je pak ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu daní.

[15] Svou povahou má tedy povinnost odvodu výnosu blíže k výše uvedeným odvodům z loterie a jiných podobných her dle § 41 a násl. zákona o loteriích, než k pokutě ukládané dle § 48 odst. 1 téhož zákona. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že pro určení lhůty ke stanovení povinnosti odvodu výnosu nelegální loterie je třeba analogicky postupovat dle § 41h odst. 3 zákona o loteriích, jenž odkazuje na daňový řád, a nikoli podle § 48 odst. 3 zákona, který se uplatní výlučně v řízení o pokutách.

[16] Lhůta pro stanovení daně je upravena v § 148 daňového řádu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Dle odstavce 5 téhož ustanovení nejpozději lhůta pro stanovení daně končí uplynutím 10 let od jejího počátku.

[17] Pro počátek lhůty pro stanovení odvodu výnosu z nelegální loterie je určující den, kdy povinnému subjektu tento výnos plynul. Lhůta pro stanovení odvodu dle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu neběží po dobu řízení, které je vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem. Lhůta pro stanovení povinnosti odvodu běžela stěžovatelce ode dne 31. 10. 2015. V dané věci rozhodl správní orgán prvního stupně dne 9. 8. 2016. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016 zamítl podané odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka v zákonem stanovené lhůtě žalobu, kterou krajský soud zamítl napadeným rozsudkem ze dne 13. 11. 2019, který nabyl právní moci dne 16. 12. 2019; po uvedené dobu řízení před krajským soudem lhůta pro stanovení odvodu neběžela. Z uvedeného je zřejmé, že tříletá subjektivní prekluzivní lhůta, ani desetiletá objektivní prekluzivní lhůta, neuplynula a námitka stěžovatelky není pro uvedené důvodná.

III. B K námitce závaznosti předcházejícího rozhodnutí o pokutě

[18] Stěžovatelka dále zpochybnila závěry krajského soudu, podle nichž byly on i správní orgány vázány předchozím rozhodnutím o spáchání přestupku, a nemohly se proto zabývat námitkami zpochybňujícími to, zda skutečně stěžovatelka provozovala loterie nebo jiné podobné hry bez povolení.

[19] Podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích uloží finanční úřad právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí, provozuje loterii nebo jinou podobnou hru, pokutu až do výše 10 000 000 Kč. K otázce naplnění znaků skutkové podstaty deliktu podle uvedeného ustanovení se Nejvyšší správní soud vyjádřil opakovaně (srov. rozsudky ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018 - 32, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018 - 40, či ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018 - 32).

[20] Zákon o loteriích v § 48 odst. 7 umožňuje finančnímu úřadu rozhodnout, že výnos z loterie provozované bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí, bude odveden do státního rozpočtu České republiky.

[21] V obou uvedených případech se jedná o rozhodnutí, na jejichž základě je subjektu uložena povinnost. Předpokladem pro vydání obou rozhodnutí je posouzení otázky, zda došlo k provozování loterie či jiné podobné hry bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí.

[22] Jak poukázala stěžovatelka (a ostatně připustil i žalovaný), Nejvyšší správní soud se již podobnou otázkou ve své judikatuře zabýval. V rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 9 As 120/2018 - 38, připomenul, že obě shora uvedená rozhodnutí (o správním deliktu, resp. přestupku, i o odvodu výnosu) budou zpravidla vycházet ze stejných skutkových zjištění i důkazních prostředků. Nelze však vyloučit, že by se uvedená ustanovení nemohla nikdy vztahovat k různým subjektům, ale naopak lze připustit, že by taková situace nastat mohla. Konstatoval, že „[z]atímco pokuta podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona může být uložena pouze osobě, která naplní skutkovou podstatu tím, že bez příslušného povolení vykonává činnost, kterou lze kvalifikovat jako provozování loterie

pokračování

nebo jiné podobné hry ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích, povinnost odvést výnos podle § 48 odst. 7 téhož předpisu může být uložena jakémukoliv subjektu, v jehož dispozici se bude výnos z provozování nepovolené loterie nacházet. Cílem každého z ustanovení je ochrana jiného právem chráněného zájmu. V prve uvedeném případě je cílem finančně potrestat osobu, která se deliktu dopustila, má tedy sankční charakter. V případě druhém je smyslem odvést finanční prostředky v tom rozsahu, ve kterém byly získány protiprávní činností, do státního rozpočtu a znemožnit tím jejich legalizaci soukromoprávními subjekty, patrný je tedy reparační charakter normy.“

[23] Nejvyšší správní soud se pak vyjádřil i k povaze rozhodnutí jakožto předběžné otázky, přičemž dospěl k závěru, že v projednávané věci nebylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) či b) s. ř., kterým by byly správní orgány následně vázány. Ani právní úprava žádné řízení, které by vedlo k vydání rozhodnutí o předběžné otázce vztahující se k § 48 zákona o loteriích, nezná. Z právní úpravy neplyne ani to, že by se rozhodnutí podle § 48 odst. 1 písm. c) a podle § 48 odst. 7 zákona o loteriích jakkoliv podmiňovala. Není dána ani jejich časová či jiná souslednost. Správní orgány byly proto povinny posoudit samostatně otázku, zda v projednávané věci byla či nebyla provozována loterie či jiná podobná hra bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí, resp. i krajský soud byl povinen se touto otázkou zabývat.

[24] V nyní projednávané věci byla stěžovatelka adresátem jak rozhodnutí o pokutě, tak rozhodnutí o odvodu výnosu. Tuto skutečnost ostatně zdůraznil správně i krajský soud. Byť jeho úvaha vedla v tomto ohledu správným směrem, v další části jeho odůvodnění pro shora uvedené přijmout nelze. Jak je již uvedeno, předchozí rozhodnutí o pokutě nemá povahu předběžné otázky, a správní orgány jím proto v řízení o odvodu výnosu vázány nejsou. V tomto ohledu je tedy úvaha krajského soudu učiněná v bodu 17. napadeného rozsudku chybná. Ke stejné chybnému závěru dospěl i žalovaný v napadeném rozhodnutí, a proto ani jeho úvahu nelze v tomto ohledu přijmout. I přesto, že žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zpochybnil, že by se situací, kdy by byly odlišné subjekty v případě uložení pokuty a uložení povinnosti odvést výnos, setkal, nelze ji *a priori* bez dalšího vyloučit. Ačkoli se nynější věc od posledně zmiňovaného rozsudku odlišuje v tom, že krajský soud správně přihlédl k tomu, že stěžovatelka byla jedinou osobou, které byla zároveň uložena pokuta i odvod výnosu, jeho zbylé úvahy nelze (jak je již shora uvedeno) akceptovat, a ani v nyní projednávané věci proto rozsudek neobstojí. Nejvyšší správní soud proto považoval kasační stížnost v této části za důvodnou.

[25] Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že vzhledem k tomu, že krajský soud se (resp. žalovaný) odmítl zabývat námitkami stěžovatelky, zda byla skutečně provozována loterie nebo jiná obdobná hra bez povolení (resp. zda ji provozovala stěžovatelka), nemohl se těmito námitkami zabývat ani Nejvyšší správní soud, neboť takové posouzení by bylo předčasné.

[26] Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, může rozhodnout i o zrušení rozhodnutí správního orgánu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného trpí stejnými vadami jako rozsudek krajského soudu,

neboť právní názor v něm vyjádřený je nesprávný, rozhodl zdejší soud i o zrušení rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení se žalovaný bude muset vypořádat se všemi řádně uplatněnými odvolacími námitkami a samostatně posoudit, zda byly v projednávané věci dány všechny zákonné předpoklady pro to, aby stěžovatelce byla uložena povinnost odvést výnos podle § 48 odst. 7 loterijního zákona.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Krajský soud posoudil zásadní otázku nesprávně, a proto jeho rozhodnutí Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, kterému dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným. Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[28] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 9 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost, soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh přiznání odkladného účinku žaloby).

[29] Zástupce stěžovatelky učinil před krajským soudem celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], dvě písemná podání ve věci samé (sepis žaloby a vyjádření stěžovatelky) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast při jednání [§ 11 písm. g) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Dále mu náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce dále vyčíslil částku 3 546 Kč jako cestovní výdaje při cestě na soudní jednání a 1 600 Kč jako náhradu za čas strávený touto cestou. Celkem tedy zástupci náleží na nákladech řízení před krajským soudem částka 18 746 Kč.

[30] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za které mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč. Dále mu náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

[31] Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), a proto mu výše odměny byla navýšena o 21 % DPH, tj. o částku 4 650,66 Kč.

pokračování

Celková částka náhrady nákladů řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 35 796,66 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatelky Mgr. Michala Varmuži, advokáta se sídlem Kozinova 21/2, Šumperk, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu